

Virksomheder uden anden rimelig Grund end den, at man enten ikke ønsker en Forøgelse af Antallet af de Personer, som ernærer sig paa det paagældende Omraade, eller man ønsker at tvinge Folk ind i bestemte Organisationer eller paa anden lignende Maade ønsker at afskære andre fra Erhvervs- og Arbejdsmuligheder. Derimod er det en Selvfølge, at Lovforslaget ikke omfatter de Tilfælde, hvor den enkeltes frie Adgang til et bestemt Erhverv eller Arbejde rent faktisk er begrænset ved, at en Kreds af Personer har erhvervet sig en særlig Adgang til visse Raastoffer, Kendskab til specielle Fremstillingsmetoder, Patentrettigheder eller lignende. Flertallet ønsker heller ikke at ramme de Tilfælde, hvor en Person gaar Glip af et Arbejde, fordi en Sammenslutning af Personer, det være sig nu f. Eks. af religiøs eller filantropisk Natur, giver hverandre en indbyrdes Fortrinsret.

I Lovforslagets § 3 har man endvidere ændret Straffebestemmelserne paa den Maade, at det kommer til at hedde: „Bøder af indtil 100 000 Kr. eller simpel Fængsel“.

Ændringsforslaget til § 4 gaar ud paa at fastslaa, at Lovforslaget ikke berører det Retsomraade, som omfattes af Lov Nr. 536 af 4. Oktober 1919 om den faste Voldgiftsret.

Et *Mindretal* (P. Andersen, Harald Jensen, J. P. Larsen, Hans Nielsen, Schrøder og Sneum) maa paa det stærkeste modsætte sig saavel Forslaget som de af et Flertal stillede nye Ændringsforslag.

Ved at erstatte Ordet „utilbørligt“ i §§ 1 og 3 med Ordene: „paa uberettiget Maade“ gør man Lovens Straffebestemmelser endnu mere uklare og udflydende, ligesom de giver Domstolene endnu videre Spillerum for Fortolkninger.

Mindretallet har i Udvalget søgt at faa opklaret, hvilken Betydning disse nye Ændringsforslag har, men Flertallet kunde ikke give nogen fast og sikker Forklaring. Tværtimod fremsattes flere fra hinanden afvigende Opfattelser.

Denne Usikkerhed, saavel som Flertallets hele vaklende Holdning, har i høj

Udvalgenes Betænkninger m. m.

Grad øget Mindretallets Betænkkeligheder ved Forslaget. Mange Gange har Flertallet nu ændret Forslag, og flere Gange har det maattet ændre sine egne Ændringsforslag, fordi det kom til Erkendelse af, at Mindretallets Kritik var berettiget.

Desværre har disse mange Lapperier kun ført til øget Forvirring, saaledes at hele Ansvaret for Benyttelsen af denne Lov nu væltes over paa Domstolene.

Det bliver Domstolene, der ved Dom skal bestemme, hvad der forstaaes ved „uberettigede“ kollektive Aftaler, der begrænser den enkeltes frie Adgang til Erhverv, ligesom det bliver Domstolene, der skal lovgive om, hvorvidt en Forfølgelse, der tilsigter at begrænse den enkeltes frie Adgang til Erhverv eller hans (hendes) Ret til at være Medlem af en Organisation, er „berettiget“ eller uberettiget og som saadan strafværdig til Bøde eller Fængsel.

En saadan Myndighed ønsker Mindretallet ikke at tildele Domstolene, først og fremmest, fordi det maa være Rigsdagen, der bestemmer, hvilke Handlinger der er straffbare, men dernæst, fordi en saadan Tilstand hurtigt vil bringe Domstolene ind i saadanne Forhold, at deres Afgørelser anfægtes som paavirkede af Klasseinteresser, og hele vort Retssystemes Autoritet undergraves.

Ved Højesterets Dom i Kolindsundsagen gjorde man et Skridt i denne Retning, men om Højesteret havde haft det foreliggende Forslag til Lov at raade over og havde udnyttet denne, da maatte Retten være gaaet langt videre. Selv om Flertallet nu har foreslaaet § 3 ændret saaledes, at Grundstraffen bliver Bøder indtil 100 000 Kr. og den skærpede Straf Fængsel, saa kunde Retten alligevel have sat ikke blot Landarbejderforbundets Bestyrelse, men endogsaa Generalforsamlingen (flere Hundrede Mennesker) i Fængsel paa ubegrænset Tid.

At overlade slige drakoniske Straffebestemmelser til Domstolene med Paalæg om at finde „berettigede“ Forbrydere, de kan anvendes paa, er en Lovgivning, der bør brændemærkes som skadelig og ødelæg-